

hozzászokott, hogy csupa rendkívüli dolgot várjon, így hát egészen értelmetlen és megokolatlan volt, hogy most egyszerre valami rendes dolog is történt.

Munkához látott tehát és hamar elfogyasztotta a süteményt.

MÁSODIK FEJEZET.

A könnyek tava.

— Furcsul, egyre furcsul! — kiáltott Alisz. Annyira meglepődött, hogy egy pillanatra elfelejtett magyarul beszélni. — Most hát nyitva vagyok, mint a világ legnagyobb messze-látója. Lábaim, Isten veletek! — Már alig látta a lábait, amikor lenézett rájuk, olyan messzire kerültek. — Ó, szegény kicsikéim, ki fogja ezután felhúzni rátok a cipőt és a harisnyát? Én már nem igen érlek el benneteket. Túl messze vagyok ahhoz, hogy törődjem veletek, most már boldoguljatok, ahogy tudtok.

— De azért kedvesnek kell lennem velük, — gondolta, — mert különben nem mennek majd arra, amerre én akarom. Mit is csinálhatok? Majd új cipőt veszek nekik minden karácsonyra. — És máris arra gondolt, hogyan lesz keresztülvihető ez a terve. — Majd hordárral fogom elküldeni nekik. Milyen mulatságos, hogy az ember ajándékot küld a saját lábának. És hogy fog festeni a címzés:

Nagyságos

Jobb Lábamnak.

Szőnyeg (a kályha mellett).

Alisztól szeretettel.